

Arrest

nr. 344 068 van 1 april 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 december 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 december 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 december 2024 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de PZ Kastze op 08.12.2024 en in het transitcentrum Caricole op 10.12.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: J. (..)
voornaam: A. (..)
geboortedatum: (..)1975
geboorteplaats: Shkoder
nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, alias: B. I. (..) °(..)1975; B. I. (..) °(..)1975 Servië en Montenegro

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

[x] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

[x] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Kastze op 08.12.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal uit voertuig met verzwarende omstandigheden (braak).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

[x] 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene diende op 10.05.2019 een verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) weigerde op 10.10.2019 om betrokkene te erkennen als vluchteling. Hij kwam ook niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Betrokkene diende nogmaals een verzoek om internationale bescherming in op 08.02.2021. Deze aanvraag werd eveneens negatief afgesloten door het CGVS op 26.04.2021.

Betrokkene verklaart tijdens zijn hoorrecht bij de politie op 08.12.2024 dat hij in België is om te werken met paarden. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Verder verklaart hij niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Wel zegt hij een broer in Londerzeel en een zus in Willebroek te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Betrokkene verklaarde op 10.12.2024 in het transitcentrum Caricole dat hij afstand deed van zijn asielprocedures in Duitsland, Frankrijk en België. Hij gaf aan zo snel mogelijk te willen terugkeren naar Albanië.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[x] Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1999 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat hij op 20.10.2022 en op 04.05.2023 in respectievelijk Duitsland en Frankrijk om internationale bescherming heeft

gevraagd en dat hij daarna zijn verblijf in België niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: B. I. (...) °(...)1975; B. I. (...) °(...)1975 Servië en Montenegro

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

[x] Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Kastze op 08.12.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal uit voertuig met verzwarende omstandigheden (braak).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

[x] Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 10.05.2019 werd bij beslissing van 10.10.2019 als als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 08.02.2021 werd bij beslissing van 26.04.2021 als als ongegrond beschouwd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Hij verklaarde op 10.12.2024 in het transitcentrum Caricole vrijwillig te willen terugkeren naar Albanië.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1999 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat hij op 20.10.2022 en op 04.05.2023 in respectievelijk Duitsland en Frankrijk om internationale bescherming heeft gevraagd en dat hij daarna zijn verblijf in België niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: B. I. (...) °(...)1975; B. I. (...) °(...)1975 Servië en Montenegro

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Kastze op 08.12.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrappt op feiten van diefstal uit voertuig met verzwarende omstandigheden (braak).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft zich nooit bij de bevoegde overheden aangeboden.

Uit zijn dossier blijkt dat hij op 04.05.2023 in Frankrijk verbleef, waar hij internationale bescherming vroeg. Hij heeft zich sinds zijn komst naar België niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft nooit de nodige handelingen gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen. Uit zijn dossier blijkt dat hij op 04.05.2023 in Frankrijk verbleef, waar hij internationale bescherming vroeg en dat hij sinds zijn komst naar België zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, B. (...) J., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het gesloten centrum Caricole, de betrokkene, J., A. (...), te weerhouden in de lokalen van het transitcentrum Caricole."

1.2. Op 12 december 2024 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de PZ Kastze op 08.12.2024 en op 10.12.2024 in het transitcentrum Caricole en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: J. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...)1975

geboorteplaats: Shkoder

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, alias: B. I. (...) ^ (...)1975; B. I. (...) ^ (...)1975 Servië en Montenegro

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.12.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van (datum) dat hem/haar betekend werd op (datum). De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Kastze op 08.12.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrappt op feiten van diefstal uit voertuig met verzwarende omstandigheden (braak).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart tijdens zijn hoorrecht bij de politie op 08.12.2024 dat hij in België is om te werken met paarden. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er

effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Verder verklaart hij niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Wel zegt hij een broer in Londerzeel en een zus in Willebroek te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan

Betrokkene verklaarde op 10.12.2024 in het transitcentrum Caricole dat hij afstand deed van zijn asielprocedures in Duitsland, Frankrijk en België. Hij gaf aan zo snel mogelijk te willen terugkeren naar Albanië.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.3. Op 16 december 2024 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing verworpen bij arrest nr. 318 589.

1.4. De verwerende partij brengt op 26 februari 2026 de Raad op de hoogte van het feit dat verzoekende partij op 17 januari 2025 gerepatrieerd werd naar Albanië. Zij voegt daartoe het nodige stavingstuk.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van onderhavig beroep in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De Raad stelt verder vast dat de beslissing tot terugleiding naar de grens gelet op de repatriëring van verzoekende partij op 17 januari 2025 werd uitgevoerd en verzoekende partij actueel geen belang meer heeft bij het beroep voor zover het is gericht tegen dit onderdeel van de eerste bestreden akte.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij zet in wat als een enig middel kan worden beschouwd het volgende uiteen in het verzoekschrift:

- “ - Schending van art. 7,3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- Schending art. 74/14 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- Schending van artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (formele motiveringsplicht);*
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidbeginsel. Wet van 29 juli 1991*

1.

Aan verzoeker wordt geen termijn gegeven om het grondgebied te verlaten.

De beslissing werd betekend aan verzoeker op 12 december 2024, en aan hem werd bevel gegeven om dezelfde dag nog het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing voorziet m.a.w. in een afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

De relevante bepalingen terzake de termijn om het grondgebied te verlaten zijn vervat in art. 74/14 van de Vreemdelingenwet:

“Art. 74/14. [§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of; 4°

de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3,

3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

2.

Voor wat betreft het verlenen van een termijn beschikt de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid; krachtens art. 74/ 14 Vreemdelingenwet kan (in fine) de termijn worden beperkt tot een “periode tussen 0 en 7 dagen”.

De beslissing tot verwijdering dient m.a.w. steeds een termijn van 30 dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypothesen van § 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: “Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de

verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185; zie ook het arrest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071).

3.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen afdoende motivering terzake de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

Het bevel tot grondgebied te verlaten beroept zich hieromtrent samenvattend op twee elementen:

- *Er in hoofde van verzoeker een risico bestaat op onderduiken*
- *Verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.*

a. Nopens het vermeend risico op onderduiken

1.

Er wordt weliswaar gewag gemaakt van een risico op onderduiken maar dit risico kan uit geen enkel element worden afgeleid en derhalve ook niet worden gemotiveerd.

M.b.t. de concrete invulling van “het risico op ontduiking” kan nuttig worden verwezen naar het Wetsontwerp van 19 oktober 2011 (DOC 53, 1825/001) dat aanleiding heeft gegeven tot de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij het betreffende art. 74/14 in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd en het risico op onderduiken werd ingevoegd.

Meer in het bijzonder kan worden gewezen op de artikelsgewijze bespreking van art. 3:

“Gevolgd gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen.

Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

1° uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering; 2° indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengen-ruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;

3° indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;

4° indien betrokkene ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een inreisverbod behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;

5° indien betrokkene de verplichtingen, zoals opgelegd door artikel 74/14, § 2 van de wet met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;

6° indien betrokkene een inreisverbod niet heeft nageleefd;

7° indien betrokkene zijn/haar verblijfsplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14, § 1, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;

8° indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identifi catie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;

9° indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielp procedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;

10° indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notifi catie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf. De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 “Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen” uit de “Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer” aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005. (...)”

2.

De wetgever heeft m.a.w. andere hypothesen beoogd (bijv. zich niet aanmelden, het zich hebben onttrokken aan eerdere verwijderingsmaatregel, het niet naleven van inreisverbod, etc.); dit blijkt uit de toelichting bij het Wetsontwerp.

De loutere overweging dat verzoeker geen officieel adres zou hebben, laat niet toe te besluiten tot een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker.

In casu heeft verzoeker nog niet het voorwerp uitgemaakt van eerdere verwijderingsmaatregelen. Meer nog, voor 2020 beschikte verzoeker over een oranje kaart verkregen op basis van gezinshereniging met een Belgische vrouw.

De beslissing bevat bovendien geen motivatie over de ontoepasselijkheid van de minder dwingende maatregelen, en houdt bijgevolg een schending in van artikel 15 van de terugkeerrichtlijn, art. 74 van de Vreemdelingenwet en art 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Een schending van art. 74/14 §3 iuo. art. 1, 11° Vreemdelingenwet iuo. de materiële motiveringsverplichting ligt voor.

b. Nopens het vermeend gevaar voor de openbare orde

1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft daarnaast als wettelijke grondslag art. 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden". De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten is gesteund op art. 74/14 §3, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker is een gevaar voor de openbare orde".

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

2.

Het vermeend gevaar voor de openbare orde wordt gemotiveerd door te verwijzen naar het feit dat verzoeker op 8 december 2024 werd tegengehouden door de politiediensten van de Politiezone KASTZE n.a.v. vermeende feiten van diefstal met braak.

Verzoeker werd inderdaad verhoord omtrent deze feiten. Desondanks bleek reeds tijdens het verhoor dat hij hiermee niets te maken had, reden waarom het parket besloot verzoeker niet voor te leiden voor de onderzoeksrechter.

3.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd. (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa / Griekenland).

Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

In casu beroept de Dienst Vreemdelingenzaken zich op de opmaak van één enkel PV door de PZ KASTZE, die overigens na afloop van het verhoor zelf dienden vast te stellen dat minstens onvoldoende elementen op betrokkenheid van verzoeker wezen.

De bestreden beslissing bevat enkel een standaardformulering waarin louter en passant wordt verwezen naar het betreffende PV opgesteld door de lokale politie KASTZE, waaraan bovendien een ronduit foutieve lezing van wordt gemaakt.

4.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van dit PV, waaruit enkel blijkt dat verzoeker zich in de onmiddellijke omgeving van een wagen met een gebroken ruit bevond, afleidt dat verzoeker op heterdaad betrapt werd op feiten van diefstal van braak en aldus een gevaar voor de openbare orde vormt, zonder enige concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor."

3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de

bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Verzoekende partij verduidelijkt niet op welke wijze artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, dat voorziet in uitzonderingsgronden op de voorgeschreven motiveringsplicht, door de bestreden beslissingen werd geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.3. De Raad stelt verder vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek) en een inreisverbod voor de duur van drie jaar op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Zoals immers duidelijk blijkt uit de gegeven motiveringen wordt zowel verwezen naar de grondslag in rechte als naar de grondslag in feite die de bestreden beslissingen onderbouwen en dit op een afdoende wijze (zie ook bespreking *infra*). Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.4. Waar de verzoekende partij voorts inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.7. De beoordeling van de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

(..)”

Artikel 74/14 §1 en §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de minister of zijn gemachtigde de onderdaan van een derde land verplichten tot het vervullen van preventieve maatregelen.

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Zoals verzoekende partij stelt, steunt de verwerende partij zich op verschillende motieven voor de afwezigheid van de vrijwillige vertrekkertijd. De verwerende partij verwijst naar artikel 74/14 §3, 1°, er bestaat een risico op onderduiken, naar artikel 74/14 §3, 3°, verzoekende partij is een bedreiging voor de openbare orde en naar artikel 74/14 §3, 6°, verzoekende partij heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend dat door het CGVS als niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6 §3, 5° (in geval van een volgend verzoek zonder nieuwe elementen) of als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1 §2. In principe kan elk van deze gronden de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan schragen, indien het rechtmatig is, niet in strijd met hogere rechtsnormen, en mits de verwerende partij heeft rekening gehouden met alle omstandigheden die eigen zijn aan het geval.

Anders dan verzoekende partij aanvoert, volgt de Raad niet dat het ontbreken van de vrijwillige vertrekkertijd niet afdoende gemotiveerd zou zijn of dat het risico op onderduiken uit geen enkel element kan afgeleid worden.

Meer specifiek heeft de wetgever in artikel 1 §1, 11° van de Vreemdelingenwet bepaald:

“11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

In artikel 1 §2 bepaalt de Vreemdelingenwet:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Uit het voorgaande blijkt aldus dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van een of meer van de volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het geval.

In casu steunt de verwerende partij zich op drie in de wet voorziene criteria. Volgens de verwerende partij heeft verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zij haar verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan. Ten tweede stelt verwerende partij dat verzoekende partij in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt heeft. En ten derde stelt verwerende partij dat verzoekende partij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Wat het eerste bij wet voorziene criterium betreft, verduidelijkt de verwerende partij dat verzoekende partij weliswaar nog in 2022 en 2023 respectievelijk in Duitsland en Frankrijk om internationale bescherming heeft gevraagd, maar dat zij daarna haar verblijf in België niet op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Wat betreft het tweede criterium, motiveert de verwerende partij dat verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van meerdere identiteiten en zij benoemt die ook. Het betreft andere namen en andere nationaliteiten.

En wat betreft het derde criterium, wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij zich niet bij de gemeente heeft aangemeld binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van drie werkdagen en het bewijs niet levert dat zij op hotel logeert.

Verzoekende partij kan dus duidelijk in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek de motieven lezen waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd voor het vaststellen van het risico op onderduiken en kan er zich aldus tegen verweren, zodat aan het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is voldaan. Verder kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij zich heeft gestoeld op criteria die de wetgever niet heeft bedoeld. De criteria staan immers letterlijk in de wet. Ook al zijn er nog vele andere gevallen die ook aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van het risico op onderduiken, moet vastgesteld worden dat de drie door de verwerende partij weerhouden criteria daar ook deel van uitmaken. In

de opsomming die verzoekende partij weergeeft, wordt bijvoorbeeld ook gewezen op het gebruik van valse verklaringen of valse informatie met betrekking tot de identiteit. Verzoekende partij betwist niet dat zij, zoals de verwerende partij motiveert, verschillende identiteiten heeft gebruikt, met andere namen en andere nationaliteiten. De Raad wijst er verder op dat met haar betoog dat zij “*geen officieel adres zou hebben, (...) niet toe(laat) te besluiten tot een risico op onderduiken*” verzoekende partij geen enkele afbreuk doet aan de concrete vaststellingen die eigen zijn aan haar zaak en die op goede gronden toelaten dat er in haar hoofde wel degelijk een risico op onderduiken bestaat. Ook met haar bloot betoog dat zij ooit een oranje kaart heeft gehad op basis van gezinshereniging met een Belgische vrouw, doet verzoekende partij geen enkele afbreuk aan de concrete feitelijke vaststellingen zoals opgenomen in de motieven met betrekking tot het risico op onderduiken. De Raad benadrukt dat verzoekende partij zo niet betwist dat zij na haar verzoeken om internationale bescherming in Duitsland en Frankrijk in 2022 en 2023 niet getracht heeft om haar verblijf in België op de wettelijk voorziene wijze te regulariseren, noch dat zij gebruik heeft gemaakt van meerdere identiteiten, noch dat zij zich niet heeft aangemeld binnen de door artikel 5 bepaalde termijn van 3 werkdagen en het bewijs niet levert dat zij op hotel logeert. Deze motieven, die ook steun vinden in het administratief dossier, laten genoegzaam toe te besluiten dat er in hoofde van verzoekende partij wel degelijk een risico op onderduiken bestaat.

Waar verzoekende partij stelt dat zij nog niet het voorwerp uitmaakte van eerdere verwijderingsmaatregelen, strookt dit ook niet met het administratief dossier, aangezien de Raad bijvoorbeeld vaststelt dat de verwerende partij reeds op 23 juni 2000, op 20 juni 2016 en op 17 april 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen ten aanzien van verzoekende partij. Het bevel van 17 april 2020, werd op 17 april 2020 ook aangetekend verstuurd naar het toenmalig adres van verzoekende partij. Op 9 december 2021 werd dit bevel door de verwerende partij herbevestigd, aangezien de tussentijdse asielprocedure niet tot een verblijfsrecht had geleid, waardoor de schorsende werking ervan op de tenuitvoerlegging van het bevel van 17 april 2020 was opgehouden.

In het eerste onderdeel is aldus een schending van artikel 74/14 §3 *inuncto* artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet bijgevolg niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

Wat betreft het motief van de verwerende partij voor het niet opleggen van een vrijwillige vertrektermijn gestoeld op artikel 74/14, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, betwist verzoekende partij niet dat zij in het verleden een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat door het CGVS op 10 oktober 2019 als kennelijk ongegrond werd afgewezen, op grond van artikel 57/6/1 §2 van de Vreemdelingenwet. Dit vindt ook steun in het administratief dossier. Dit is op zich ook een grond die de beslissing om geen vrijwillige vertrektermijn toe te kennen, kan schragen.

Zodoende dient de Raad in principe niet in te gaan op het derde motief van de verwerende partij om het gebrek aan vrijwillige vertrektermijn ook te steunen op de bedreiging voor de openbare orde, aangezien de eventuele gegrondheid van dit tweede onderdeel van het middel geen aanleiding kan geven tot de onregelmatigheid van de beslissing om geen vrijwillige vertrektermijn toe te kennen.

Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij met haar betoog evenmin afbreuk doet aan de vaststelling dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoekende partij betwist de feiten, stelt dat zij na verhoor werd vrijgelaten wat betekent dat zij met deze feiten niks te maken had en meent dat een foutieve lezing gegeven wordt aan het pv van de politiezone Kastze, maar uit nazicht van het administratief dossier, meer bepaald het TARAP-verslag van 8 december 2024, blijkt duidelijk dat verzoekende partij op heterdaad betrapt werd wegens feiten van “*Diefstal uit voertuig met verzwarende omstandigheden (braak)*”. Verzoekende partij ontkent dan wel haar betrokkenheid maar zij brengt geen concrete gegevens bij waaruit kan blijken dat de verwerende partij, die bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek een standpunt vermag in te nemen met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388), op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze het element inzake de betrapping op heterdaad van de vermeende feiten van diefstal met verzwarende omstandigheden (braak) mee in overweging neemt bij de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven en uit dit element afleidt dat deze feiten blijken te geven van een gedrag dat de openbare orde kan schaden.

Hetzelfde kan gezegd worden over het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten ook steunt op het motief dat verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Niet alleen doet zij met haar kritiek op het openbare orde-motief geen afbreuk aan het motief op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, noch doet zij met deze kritiek afbreuk aan het motief op grond van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet, met name dat zij het voorwerp uitmaakt van beslissingen tot

weigering van verblijf, terwijl elk van deze motieven *an sich* afdoende zijn om het treffen van het bestreden bevel te schragen, maar blijkt evenzeer uit de bespreking *supra* dat de verzoekende partij niet foutief noch kennelijk onredelijk toepassing heeft gemaakt van het motief op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Er moet verder worden benadrukt dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen, de verwerende partij, op grond van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, aan een vreemdeling die nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen louter op basis van eerder door deze vreemdeling gestelde gedragingen kan besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde. Er is in voormelde bepaling nergens aangegeven dat de verwerende partij een dergelijke beslissing slechts zou kunnen nemen indien zij kan aantonen dat het om meerdere feiten gaat en dat er sprake moet zijn van "*ernstige redenen van openbare orde*". De Raad benadrukt dat, met betrekking tot een vreemdeling die niet beschikt over een langdurig recht op verblijf, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, slechts vereist is dat de betrokkene geacht wordt de openbare orde te kunnen "*schaden*". Een "*gewone*" schending van de openbare orde kan aldus volstaan.

Hetzelfde geldt voor wat betreft de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Het tweede onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

3.8. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij geen concrete, inhoudelijke kritiek aanvoert tegen het bestreden inreisverbod.

Wat betreft het bestreden inreisverbod wijst de Raad er volledigheidshalve op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Zoals uit de bespreking *supra* ook gebleken is heeft de verzoekende partij geen afbreuk weten doen aan het motief dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen.

Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een "*ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid*". De verwerende partij heeft enkel de feiten inzake diefstal met verzwarende omstandigheden (braak) mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat het verlangen om te werken geen verblijfsrecht opent, en dat verzoekende partij ook geen (beschermenswaardig) gezinsleven, minderjarige kinderen of een medische problematiek heeft die het inreisverbod voor drie jaar in de weg staan.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de betrapping op heterdaad voor feiten van diefstal met verzwarende omstandigheden mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten blijken te geven van een gedrag dat de openbare orde kan schaden, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont ook niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij in België op heterdaad betrapt werd op feiten van diefstal met verzwarende omstandigheden. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij niet op disproportionele of kennelijk onredelijke wijze gewicht heeft toegekend aan de betrapping op heterdaad voor feiten van diefstal met verzwarende omstandigheden, feiten die wel degelijk schade kunnen toebrengen aan de openbare orde. In het licht van de vaststelling dat deze feiten gepleegd werden tijdens illegaal verblijf en er geen elementen zijn in de zin van haar gezinsleven of andere redenen die dit kunnen verantwoorden, toont de verzoekende partij niet aan dat een termijn van drie jaar *in casu* disproportioneel is.

3.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER